

Настъпва буря, гърмове и молнии и въ тази страшна стихия се показва на сцената Търна Циганката, която заедно съ молнията и гърмоветъ се заканва на грозния Тахиръ-бегъ да си отмъсти люто за своя синъ и за всичката пролѣта отъ него кръвъ, върху бѣдната рая, която на деветъ кази на около трепери отъ него и отъ неговитѣ страшни золуми.

Дѣйствие III.

3-то дѣйствие става въ единъ отъ лѣтнитѣ салони на Тахиръ-беговия конакъ, съ отворенъ изгледъ къмъ Дунава.

Нощта се бори съ зората, а Тахиръ-бегъ се бори съ своето ранено съ своето окървавено сърдце. Въ гърдитѣ му тече потокъ лава отъ ядъ и мѣсть. Повиква своя яверинъ, дели-Омеръ, отъ когото узнава подробно какъ сж избѣгали прѣстѣпницитѣ — неговата любима ханъмка и онзи гяуринъ ябанджията — и какъ сж били уловени и хвърлени оковани въ затвора. Слѣдъ това дава своитѣ заповѣди на дели-Омера какъ да ги откара оковани съ лодката при най-дълбокото мѣсто на Дунава и тамъ да ги удави заедно и двамата, щомъ чуе подадения знакъ — гръмъ отъ пищовѣтъ му.

До като залюбенитѣ, оковани въ лодката, се носятъ по тихата повърхностъ на Дунава, да намѣрятъ своя задруженъ гробъ въ неговитѣ дълбочини, Тахиръ-бегъ не може да изтрие изъ сърдцето си ликътъ на своята любима ханъмка, за която пѣе въ своята горестъ:

Недѣй мисли че сж звѣзди,	Що надникнатъ тебъ да гледатъ . . .
Що свѣтулкатъ в'мракъ по небо;	Мракъ в' рая да живѣятъ,
Туй сж очи на ангели,	Безъ тебъ рая — пакъ рай не е!
	

Тахиръ-беговица се прощава съ всички прѣлести на живота, на които се е радвала нѣкога: птичкитѣ, цвѣттята, казва своето послѣдно сбогомъ на своята майка кърмачка и най-послѣ се прощава и съ своята младостъ, а ябанджията я утѣшава:

Задъ гроба таенъ, ще бждемъ дружно,
Гдѣ човѣкъ земенъ не става врагъ
Гдѣ нѣма робство, гдѣ нѣма ревностъ
Гдѣ любовь цари задъ всѣки прагъ! . . .

Дълбокото мѣсто на Дунава приближава и когато Тахиръ-бегъ обтѣга въ ржка своя пищовъ да даде знакъ на дели-Омера да изпълни неговата прѣсжда, отъ силни душевни борби и вълнения, единъ апоплектически ударъ обхваща дѣсната половина отъ неговото тѣло и той изпуща изъ дѣсницата си приготвения пищовъ, и самъ политва да падне. Още не се опомнилъ отъ тоя страшенъ ударъ, единъ другъ гръмъ отъ пушка дохажда до ушитѣ на стрѣстнатия Тахиръ-бегъ. Единъ отъ слугитѣ запъхталъ дохожда да му яви, че единъ крушумъ отъ пушката на която се чулъ гърмътъ, повалилъ мъртавъ дели-Омера. На запитването кой е убиеца, Тахиръ бѣгъ узнава, че това била нѣкаква циганка (Търна), която била скрита мѣжду върболяка на острова и която щомъ повалила мъртавъ дели-Омера, подкарала къмъ лодката на окованитѣ, завързала я за своята лодка и затулена задъ острова, закарала ги е на къмъ кара-Влахия, къдѣто залюбенитѣ били спасени. Цѣлия харемлъкъ на Тахиръ-бѣговия конакъ потъналъ въ уплаха и тревога и въ това врѣме, когато той си дума: »Тъкмо тогава, когато моята дѣсница ми най много трѣбваше, тъкмо тогава ме и тя изневѣри«, въ това врѣме около него, всичкитѣ му слуги и алайкини, като виждатъ въ този ударъ, прѣстътъ на сждбата, която въ живота се вмѣсва, за да покаже на суетнитѣ, колко сж ничтожни ония величия, които мислятъ че сж силни и мощни, а забравятъ че сж само хора. Прѣданитѣ слуги се обръщатъ къмъ Аллаха съ молбата: »Великъ си Ти, бѣди му милостивъ! А самия Тахиръ-бегъ, повтаря съ трепетъ думитѣ:

И гнѣвъ, и мѣсть, и сласть, и власть,
И вси страсти разни —

Прѣдъ твоята воля, Аллахъ,
Блѣнове сж праздни! . . .